

des, end han vilde kunne det, naar han enten skulde leje sin Arbejdskraft ud, eller arbejde paa en større Ejendom. Jeg er i det heldige Tilfælde, at kunne paa-beraabe mig en Udtalelse af en æret Landstingsmand ved 1ste Behandling af Forslaget om Ophævelse af Land- og Lignings-skatten m. m., Sp. 202. Dette ærede Medlem, som sikkert er godt kendt med Forholdene paa Landet, siger: „Jeg tror ikke, at man behøver at kende meget til Forholdene ude omkring paa Landet for at vide, at det er forholdsvis faa Ejendomme paa Landet, som give den sædvanlige løbende Rente af den Kapital, som de købes og sælges for. Idet man køber en Ejendom, saa køber man sig tillige et Udkomme, men hvorvidt dette Udkomme skyldes Renten af den Kapital, som er bunden deri, eller der tillige bliver en ekstra Fortjeneste som Entreprenørfortjeneste derved, det kan man ikke sige.“ Og han siger senere: „Det gælder om en meget stor Del, om den største Del af Landejendommene, dem, vi kalde mindre Ejendomme, Bøndergaarde.“ Og han siger yderligere: „Naar derimod Ejendommene ansættes til, hvad her kaldes Ejendoms-skyld, efter det, som de maa antages ved en almindelig god Drift at kunne indbringe, er det jo klart nok, at derigennem bliver Skatten af dette Beløb baade Kapitalskat og Indkomstskat.“ Den ærede Landstingsmand, jeg sigter til, er den ærede 12 kongevalgte Landstingsmand (Estrup).

Ganske interessant var det i øvrigt for mig at høre eller rettere — jeg hørte det ikke — at lægge Mærke til, at den ærede Finansminister ganske i Tavshed forbigik visse Bemærkninger om, hvorledes man ved Landstingets Flertals Forslag om en Ejendomsskyld vilde lægge en ny og meget stor Udgift paa tiendepligtige og arvefæsteafgiftspligtige Jordejendomme. Den ærede Minister har sikkert følt, at det var noget, som der slet intet Forsvar kunde føres for. Det er en Indvending, som allerede oppe i Landstinget er bleven gjort gældende ved 2den Behandling; der blev heller ikke der fra Ordførerens eller Ministerens Side gjort det allersvageste Forsøg paa at føre noget Forsvar for Bestemmelsen. Naar man alligevel har ladet Bestemmelsen staa, formoder jeg, at det skal være et Punkt til at slaa af paa. Men jeg vil paa Forhaand kun sige, at det er et Afslag, som slet ingen Værdi har; thi fordi man stiller aldeles urimelige Ting op, vinder man virkelig ikke sin medforhandlende ved at sige,

at nu vil man tage Urimelighederne i sig igen.

Ved sin Omtale af Kildeskatten lige over for Skattekommissionens Forslag om en Formue- og Indkomstskat svang den ærede Minister sig meget højt op i Fantasiens Verden. Han talte om, at vort Forslag bar Præget af preussisk Militarisme, medens Landstingets Forslag var liberalt og let, særlig for de smaa Skatteydere. Jeg tror, at man kan vende denne Tale lidt om; jeg tror, at man tværtimod kan sige, at Indholdet af de to forskellige Statsskatteforslag viser, hvor liberalt og lidet trykkende et Forslag, der stammer fra Preussen, bliver, naar det kommer under Behandling af frisindede Folk, og hvor ilde et Forslag, der stammer fra det liberale England, kommer til at se ud, naar det kommer under Behandling af Folk, som i deres Hjerter ynde og tilbøede den preussiske Militarisme. Der er ikke i vort Forslag noget som helst, som vil genere Skatteyderne; der forlanges ingen vanskelige Ting, som ikke enhver Skatteyder i Forvejen har gjort sig en Tanke om; der er ingen Tvivl om, at enhver Skatteyder, som ejer en eller anden af disse Ejendoms-genstande, som den ærede Minister særlig fremhævede, tidt mange Gange i sit stille Sind har tænkt over, hvad det er værd og sat en Værdi derpaa. Derimod vil Landstingets Forslag, som jo er bygget paa Ministeriets oprindelige Plan, som jeg allerede i Fredags paaviste, i det enkelte paaføre en uhyre Mængde af Befolkningen et ganske overordentligt Besvær og en ganske overordentlig Vidtløftighed for at gaa og i ganske smaa Partier pille disse Skatter sammen, som Skattekommissionen ganske simpelt tager hos dem, der have Indtægterne. Den ærede Finansminister talte om, at vort Forslag gik ud paa Posekiggeri. Jeg synes ikke, at den ærede Finansminister, naar han sidder ved sit eget Forslag, som nu altsaa fremtræder med adskillige Forandringer i Landstingets Forslag, skulde tale om Posekiggeri; thi i den ærede Finansministers og Landstingets Forslag om Kildeskatten findes der jo Bestemmelser, hvorefter Finansministeren kan lige over for en stor Mængde, en talrig Klasse af private Borgere udnævne et Par Posekiggere til at gaa hen og lukke deres Forretningsbøger op og gaa det hele igennem for at se, om de ikke skulde have beskubbet Staten for lidt af Skatten. Jeg tror, det er mere end dristigt, at den ærede Finansminister kommer her og taler om Pose-